

sigues la pura impuresa

*Papers de Versàlia, N° Dins
Hivern 2003*

« *Papers de Versàlia* »
Plaquettes de Poesia

Marcel Ayats, Josep Gerona, Esteban Martínez,
Quilo Martínez, Francesc Reina, Josep Maria Ripoll

Casa Taulé
Carrer de Sant Joan, 35 Sabadell - 08202

sigues la pura impuresa

Il·lustració de la portada: Ramiro Fernández

Papers de Versàlia, N° Dins

Des que l'Aristòfanes platònic ens va explicar el mite d'Eros a *El banquet*, escrit cap a finals del segle IV a. C., les posicions intel·lectuals davant l'impuls eròtic han estat variadíssimes. Enfront d'aquesta immensa tradició, els poemes que formen la plaquette "Dins" de *Papers de Versàlia* són una contribució humil i hiemal al misteri atàvic de l'atracció entre iguals. Els aliments de la tòpica eròtica provenen de tres objectes conceptuals relacionats: la naturalesa humana, la satisfacció biològica i el control cultural. La naturalesa humana és la gènesi d'aquest poderós motor de la vida: desordenada, inevitable, confusa i contradictòria, no pot defugir les determinacions biològiques del desig.

En moltes ocasions, al llarg dels temps, la poesia eròtica ha expressat els termes d'aquest esclat incomprensible, aprofundint vies metafòriques properes a les imatges del camí, a la construcció d'un procés, a formes de suggeriments, o a indicis. La condició temporal del desig i la seva representació poètica són els límits estables d'aquest tema universal que ha deixat testimonis místics, barroers, simbolistes i vivencials.

Perquè és ben segur que l'amor i la sexualitat són ports massa explorats per les vocacions literàries i artístiques; tanmateix l'erotisme és l'onatge que acarona els protagonistes enamorats, l'exaltació de l'instant o la pèrdua de la trobada. La poesia eròtica pot, malgrat totes les distincions i les justificacions possibles, convidar-vos a mirar la pell, la carn o els ossos; la "pura impuresa" - en veu de Palau i Fabre - que nodreix l'atzar continu de l'erotisme.

BLOOD RELATION

Desde mi sangre
como en una cita a ciegas
próxima a ti
cómplice del portero de noche
que nos ofrece sin saberlo
la golosina precisa
para abrirnos paso en la noche,
madrugada de chirridos de aves de paso,
de intensos arrullos de palomos mojados
bajo una lluvia que me convierte en tu rehén
como si estuviera cayendo para labrar nuestro secreto.

1
Y era mi sed de sol
la que te acompañaba
en la búsqueda del añil
y al cerrar los ojos fue más azul que nunca.
Hexágonos añiles
veía con los ojos cerrados,
la profundidad del color
del mar cuando se escapa
al recoger el amor.

2
Tres días con sus noches
ardió el aroma a azahar,
para almas virginales,
antes de que entraras a la casa
la vela naranja.
Somos personas de paso
que saben del trabajo de los cuerpos,
del horadar de magnolia
del rezo imprevisto
del rito inacabable.

Dibuix: Jorge Gay

3

Insomnio de tí,
después de inviernos
y veranos
tu piel desconocida,
mi mano
le da forma
distinta
a tu pubis.
Regalo de los días
es la belleza
que desde lo inaudito
se acerca sin temor
a nuestros cuerpos.

4

Casi todo es torpeza
salvo el abrazo último
que acoge mi mundo de piel y huesos
y ayuda a que la sangre
se sienta viva y salte.

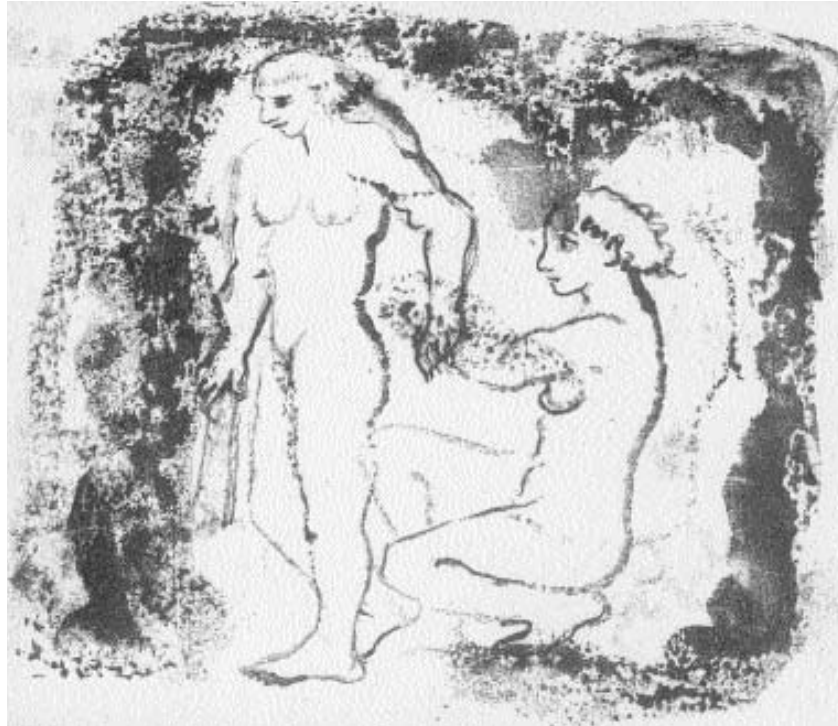
5

Tu secreto es mi sangre
si lo dejas escapar
moriré en tus brazos
y tus cabellos beberán de mí
y te delatarán
nunca habrán sido tan rojos
y tu mirada de agua nocturna
se inyectará de rojo
y tus manos chirriarán
como alondras degolladas
en la llovizna del puerto.
Tu secreto es mi sangre
y tú eres mi único secreto.

NOTES DE CAMBRA

A Anna

He convocat els cinc sentits tan hàbils
per abastar la mel més exquisida
a la manyaga fou que m'ofereixes
sense cap deix de dany o de recança.
A mitja veu, la força dels fonemes
s'intensifica, creix, es desmesura
i transpirem tendresa subjacent
reverberant les zones de contacte.
El mar es mou a causa de la lluna.
Amb tu m'avinc al nèctar de les hores,
ardidament m'afono i m'encimbello,
ala i arrel alhora adelerades,
que cap plaer menor no satisfà
aquests dos cossos àvids l'un de l'altre.
Enterbolits, els termes s'esvaneixen.
Només la flor de l'èxtasi triomfa.
Excés de l'avinença que declina:
alens juxtaposats i senyoria
de l'unívoc silenci de després.
La plenitud ingràvida perllonga
aquest declivi dolç cap a la calma.

Dibuix: Ayala

LA VIE EN ROSE

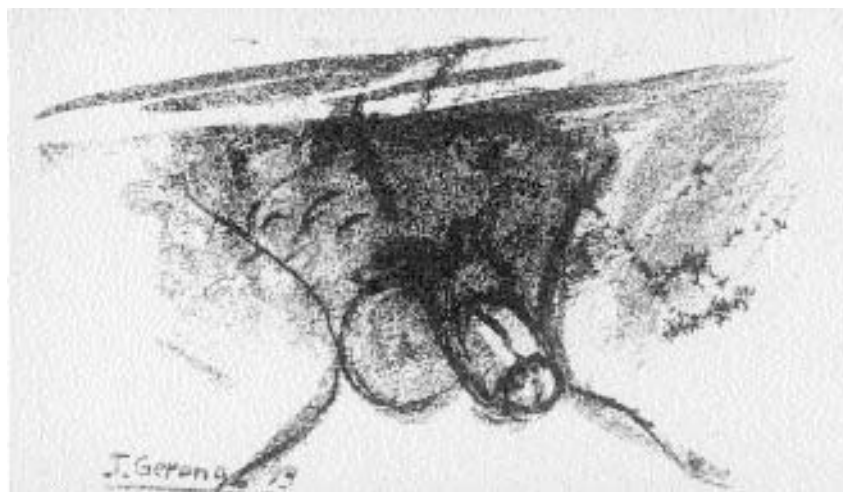
Les mans engoleixen, frenèticament,
la daurada arquitectura
d'un paisatge carnal.
A recer d'un imprevist amagatall,
dos cossos s'abracen, creixen,
l'amor els ungleja de vida:
abast de finestres obertes,
rectangle de futur.
Defora, aplegats a l'aguait,
especulen,
àvids corbs,
amb els trossos
de carnassa que els pertoca.

EL PARADÍS PERDUT

Senzillament eren feliços:
jugaven, cantaven, reien
o es passaven llargues hores en silenci
abraçats sota l'ombra d'un arbre.
Un dia, ella - o ell -
li va dir: "T'estimo".
I va ser llavors, just en aquell precís moment,
quan un buf d'aire fred despertà la seva nuesa,
ràpidament tots els arbres s'esfullaren
i una nombrosa bandada de llops famolencs
començaren a udolar darrera seu.

ALQUÍMIA AMOROSA

Faria ara mateix l'or nou si em deïes:
"Home de flama inextingible
que duus l'amor a l'entrecoix,
cerca'm la boca, la llengua i el centre,
i l'emboscat matraç on bull el líquid,
aquest ventre estremit de rulls tofuts
que fuig i torna, i espera i es llança..."
Faria en el gresol la mescla
de sofre incandescent i àgil mercuri,
transformaria el mineral més fosc
en permanents palletes d'or nacrat,
confirmaria el meu poder mudant-te
en peix ixent cobert d'escata i plata,
faria ara mateix l'amor amb tu
si al meu costat, sense dir res,
m'ho deïen els teus ulls amics!

Dibuix: Josep Gerona

PETTITA CAMBRA ITALIANA

No palpegis el buit del llençol:
no hi trobaràs qui hi hauria de ser.
No sentiràs cap més fuga de Bach,
tret del desplaçament sobtat de l'aire
que ha deixat el seu cos en fer-se absent.
Buca recer més amunt, i amb l'esguard
ressegueix la paret fins al noi del Da Vinci.
Gaudeix-ne, dòcil, l'enigma impossible,
pateix-ne, impotent, l'escull insalvable:
discretament tastaràs l'esclavatge.
Ara tu tries, la trampa està oberta.
Si te'l vols creure, però, pensa-ho bé,
no intentis dir-ne ni amor ni plaer:
si de cas, fes del cos una selva
on no arribi el rigor de tant sol.

Per les teules del sostre hi passeja un colom.

Dibuix: Josep Moreno

POEMES DISPERXUS

1.

En tus muslos sólo el oído cultivado
puede reconocer el discreto arrullo
de la madera, la saliva que me enerva
hasta tu fruto. Inclino mi sed
hacia ellos, reverencial,
como se escenifica una plegaria.
Oigo también ese cauce subcutáneo,
la corriente que arrastra en su fondo
cadáveres felices que mi lengua te arrojara
y la sigo con la terca insensatez
del instinto migratorio -trashumancia
debió llamarse hablando del deseo del hombre-
hasta llegar al fértil delta de tu sexo
donde paso la estación fría de una noche más
entre ánades-labio y los juncales de un tacto
que aún reverdece de cálidas memorias.

2.

Y podré, por fin, mirarme en ti sin yo mirarte.
Que no te embargue la duda
de quien confunde el amor con la virtud.
Plácete de mí, no conserves las formas
ni pretendas salvar luego apenas nada.
Porque si me amas de verdad -como predicas-
sabrás que no tengo retorno,
que no está hecha mi piel para el tanteo
sino para el arado firme de tu pezón de espiga
o la mano cirial que me venera
y alza el cáliz de mi sexo con amor devoto.
Plácete en mí. Transítame sacrílego
el ábside del pubis, los rumorosos corredores
donde tu lengua reza, el altar que te dispongo
entre mis muslos para una nueva celebración.
Y si después aún te queda pecado
compártelo con otro, que yo ya habré ganado el cielo.

Dibuix: Ramiro Fernández

(...) I més dolça - en la Galerna - se sent -
 I violenta deuria ser la tempesta -
 que pogués abatre l'Ocellet
 que va escalfar-ne tants -

"Esperança" (254)
 Emily Dickinson

UNA JORNADA

Matí premonitori.-Miro:
 un vendaval arrossega avall pel talús,
 cap a les sitges, articles de tota mena,
 esllips, cabassos, fins i tot un matalàs,
 xuclats per la gola profunda de la mainadera.

Tarda a la intempèrie.-
 Amb la galerna ens encalça
 la diàfana esperança.
 Al peu de la figura geperuda
 els parells es congrien
 sota d'una ombra clara.
 L'afecció de la daga per la nafra
 retroba el camí inguinal cap a la còpula.

Vesprada sota un tendal.-
 En terra ficat de genolls,
 entre pit i llom i espatlles m'esgarrio.
 Fan els bons llavis d'esventar les cendres
 - vermells, no m'ha sagnat mai encara la boca -
 les millors forces al combat de les entregues.
 Sempre a l'aguait, rere les genives roses,
 una llengua-escombra n'escura la carn.

De nit al tàlem.- Cos per cos
 ens barallàrem - Israel - la nit sencera
 fins l'alba, quan retuts sobre la pell
 d'una terra eixarreïda i eixorca,
 - l'ossada damunt el rocall,
 per dins les torberes les venes,
 només el pou de carn reblert de molsa -
 se'ns fan a borbollons les ànimes dels dos
 una sola cosa: la comunió de baves
 ha ungit un sol ésser de fusta clavada.

Matinada amb set.-
 S'ha esvanit el sentiment: ara fumeja
 com un foc de mates, un esbarzer en flames,
 omplint les fondalades.
 A l'úter de la terra la vida s'hi torna:
 el ventre de la mare prenyat de llum fosca,
 el niu de l'ou i l'agra llet insomne.
 La mort - l'encaix, la impossible simetria -
 ens fa sempre l'amor dessota la figuera.

Dibuix:: Jerónimo Prieto

Dibuix: Jorge Gay

GEOGRAFÍAS

Tendida en la soledad de una playa de invierno,
ojos cerrados
labios entreabiertos
desnuda junto al mar,
te observo
te contemplo
y mirando tu cuerpo
me deleito...

Curvado perfil color arena
como las dunas que en mis provincias forma el viento.
Tersas montañas,
simétrica evocación de los volcanes de mi tierra.
Tu piel, color y calidez de todos mis desiertos.
Tus largas piernas imitan geografías de mi país lejano...
Y en el ondeante trigal de tus cabellos
se enredan las caricias de mis dedos
mientras mi boca busca
desesperada
ansiosa
calmar la sed del beso
en el raudal inquieto que le ofrecen tus labios.

Se juntan las dos cordilleras para hacer más hermoso tu paisaje
y en la húmeda quebrada a la que el sol no llega
bosque matinal
gotas de rocío
allí
buscando el cóndor hacer nido.

Heu fet l'amor en desordre
i heu dit paraules estèrils.

(Un enorme solar amb un
ametller
de ciutat bavejant escuma)

La massa mineral del vent.
El silenci.

Objectes arrenclerats i un llum
com en un quadre de Zurbarán
a les golfes de ca teva.

***

Assumpte de mugrons,
centímetres impossibles; revolta fora i dins.

Atemptat amb morts - televisió - sorolls de llit.
Creix el sexe galant

Plantat als quaranta anys de carn, cimbell teu,
entrecuix en delictes, crisi.

Coses. Els morts van passant. Els meus difunts

VENECIANA

Venecia tiña entón
o punto de auga xusto
para non molla-los pes
vendo tocar a Mozart.

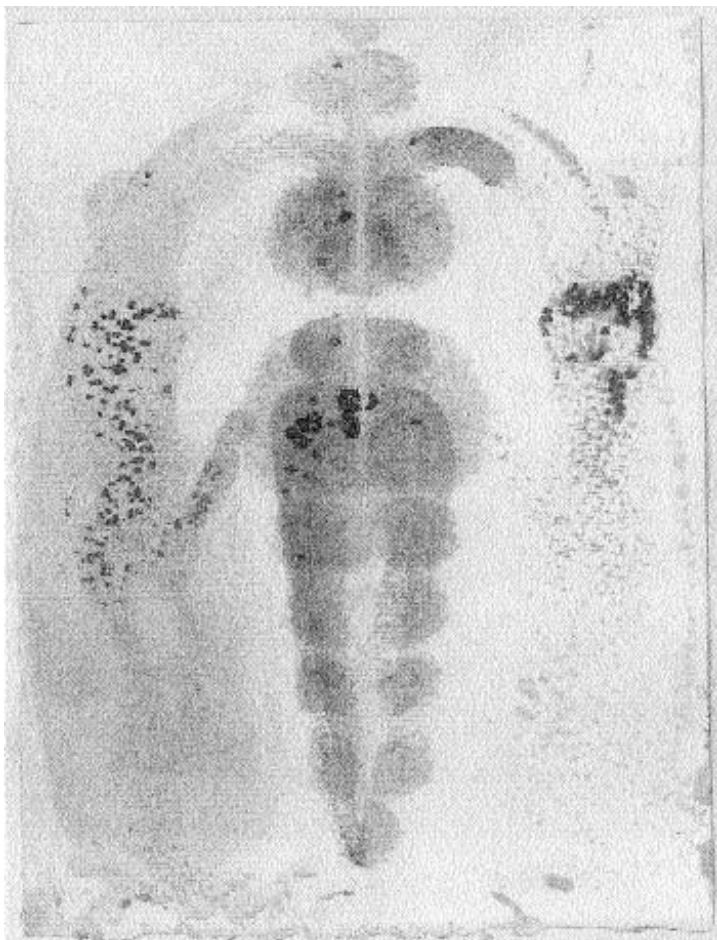
A góndola abalounos
có seu doce abaneo:
cara morna no peito.

O meu medo atreveuse
e catro dedos tremaron
peiteando o teu segredo.

Entre dos remuíños,
veu a palabra exacta.

Anoiteceu axiña.
Foi unha noite longa.
Veu axiña a luzada.

*Venècia tenia llavors / el puntet d'aigua exacte / per no mullar-se els pens / veient tocar a Mozart.
// La góndola ens gronxava / amb el seu balanceig: / la teva cara tèbia / en el meu pit. // La por
es va atrevir / i quatre dits tremolaven / pentinant el teu secret. // Entre dos remolins / fou la
paraule exacte. // Es va fer fosc aviat. / Va ser una llarga nit. / Aviat vingué l'albada.*

Dibuix: Jerónimo Prieto

DESENCUENTRO

La silla y el espejo, juntos.
Entro y miro el armario,
gigantesco.

Oigo unos zapatos
y el frío alcanza deprisa
la lumbre de este encuentro.

También vienen el olor a café,
el miedo al desastre,
y un tono absurdo.

Nos tomamos por error
y deseamos que sea un éxito
según las convenciones.

Desafortunados amantes
cuando eligen, todavía jóvenes,
la memoria como utensilio.

Grita el taxista lejos,
la ciudad ata ruidos
para desordenarnos.

En la silla la camisa,
miro su cuerpo, y el mío
mira el cansancio.

En el armario se quedan
las horas ajenas y esta mirada
como un puñal.

DE LA MEVA PELL I L'ALTRA
(fragments)

Se't van desprendre les mitges
amb un lent fregadís negre.
T'insinues, talment l'aire
que es remou a les cortines.

***

Ajagut entre sentors
de gotes de pluja esparsa,
reposo del nostre encontre,
la pluja més delicada.

***

Sé que sóc; però som dos
quan ens volta l'abraçada.
Abans i després, desig
de ser dos aviat i encara.

***

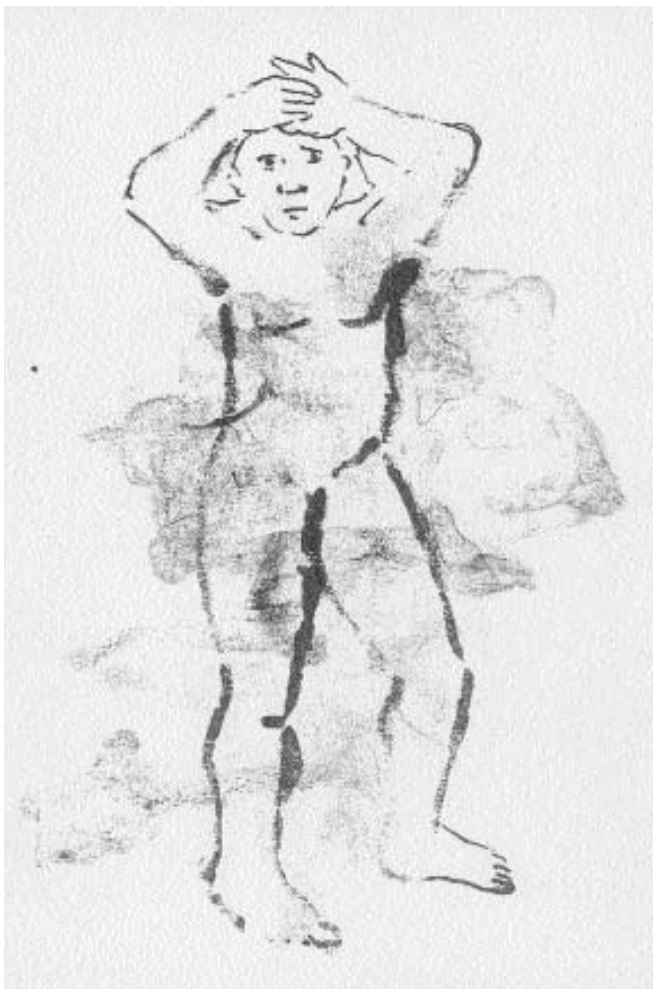
Sempre reneix el desig
de la pell damunt la pell;
mai no es sadolla la festa
de la meva pell i l'altra.

***

Tan al fons com t'he arribat
i no et conec potser encara.
Deixa'm conèixe't millor:
tombem-nos de l'altra banda.

SOLS

Et tinc, et busco, em nego
en la teva obscuritat.
I és quan te m'obres tota
que em crec lliure,
oblidat de mi i de tu
i de tots els altres homes i dones
que creuen retrobar-se a les palpentes.
Però em sorprèn després saber-me esclau,
no del teu cos obert que se'm revela
sinó del meu, que busca el límit
i és per això que et vol,
encara que disfressi el seu anhel
amb entendrides paraules.
Dic que et vull, i em vull a mi
als tensos confins del crit.
Dius que em vols, i et vols a tu
quan de mi vull emplenar-te.
La ganyota al mirall ens diu què som:
dos cossos sols que criden.

Dibuix: Ayala

BRASILEIRIÑO

No es marinero ni muchachilla esclava.
Puñal y daga, bien podría. Especias, betel, saliva.
Es la madera fina. Caoba recia. Ríos por el trópico,
anchísimos, calientes, llenos de flores y mosquitos,

perfumes, muselinas. Las uñas lacadas de rojo hibisco.
Fuerte, abre los muslos. Acaricia, mancha. Quizá sea
un mástil, pero las velas son seda amorosísima.
Los músculos muelen el maíz. Exceden los ojos, brillan.

Huele a mar, sientes el mar. Mar de axila
y algas femeninas. Grandes flores de mar. Playa
muy dulce donde es marfil la arena cuando su piel domina.

¿Infamia o delicia?. ¿ Extasis o grande abundancia?.
¿Saldo de brutal sexo o edén acariciante, cariñoso?.
No un leve error. Imagen/ idea del futuro...

Poemes:
Neus Aguado
Marcel Ayats
Anton Carrera
Jaume Creus
Josep Gerona
Esteban Martínez
Quilo Martínez
Jei Noguerol
Josep Maria Ripoll
Luis Antonio de Villena

Dibuixos:
Natividad Ayala
Ramiro Fernández
Jorge Gay
Josep Gerona
Josep Moreno
Jerónimo Prieto

Amb la col·laboració de:

Aquesta *plquette* s'ha acabat d'imprimir a Sabadell al març del 2003, a l'obra de Grafmar, amb un tiratge de 600 exemplars.

Gremi de Llibreters de Sabadell: Llibreria Tècnica, Llar del llibre; Llibreria Sabadell, Kronos, Llibreria Paes.

